

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.
Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 246
Maig
juny
2003

El cim piramidal del Kailas. Foto de J.Oriol Juan Babot

MOUNTAIN WILDERNESS

14 maig – Vídeo sobre «Free K2. Alpinistes del món en defensa de l'alta muntanya», a les 20.30 h. a la SEAS, presentat per Emili Tomàs, president de Mountain Wilderness de Catalunya.

XXIX MARXA DE REGULARITAT

18 maig – Nova edició de la nostra Marxa de Regularitat, en aquesta ocasió al Puig de la Creu, situat a la comarca del Vallès Occidental (vegeu full individual).

MATINALS

24 maig – Sortida literària de dia sencer sobre el 75è. aniversari de la novel·la «La punyalada» a Talaixà (Garrotxa). Informació al telèfon 93 371 51 98 (vespres).

14 juny – Excursió de dia sencer al Gra de Fajol (Ripollès). Cal inscriure's abans pel dinar. Informació al telèfon 93 371 51 98 (vespres).

ALTA MUNTANYA

7 al 9 juny – Excursió a la Múnia (circ de Troumouse).

18 al 20 juliol – Excursió a la Punta Mamy (Remuñe).

CICLE TALAIES COMARCALS

1 juny – Excursió a la Tossa Plana de Lles (Cerdanya) amb sortida del Parador a les 7 h.

15 juny – Excursió de cloenda, amb dinar inclòs, amb itinerari des de Batet a Sant Julià del Mont i acabant a Santa Pau (Garrotxa), amb sortida del Parador a les 7 h.

ALTA MUNTANYA PER A JOVES

28 i 29 juny – Excursió als pics de Vallibierna (Ribagorça).

EXCURSIÓ DE VETERANS

5 i 6 juliol – Excursió de veterans a a la Punta Sulza (Pirineu aragonès). Vegeu full individual).

CONCURS FOTOGRÀFIC

Us anunciem que enguany el Concurs fotogràfic de la SEAS tindrà lloc al mes de **setembre**, si bé a partir d'ara les fotografies no caldrà lliurar-les abans per la qual cosa podreu elegir les que hagueu pogut fer durant l'estiu.

No deixeu de participar-hi !

S'HA DE REGULAR L'ACCÉS ALS PARCS NATURALS, PERÒ NO PROHIBIR-LO

Manifestem el nostre suport a la intervenció de Joan Garrigós, president de la FEDME "Federación Española de Deportes de Montaña y Escalada", al Senat el passat 3 de febrer. Aquesta intervenció venia motivada pel fet que cada cop apareixen més lleis, redactades pels organismes gestors dels parcs i espais naturals, que amb l'argument de la protecció del medi ambient imposen una sèrie de prohibicions que afecten la pràctica excursionista. Prohibicions d'escalar, pernoctar, acampar, banyar-se, sortir dels camins, fer competicions esportives... sense tenir en compte l'opinió i l'ús tradicional i respectuós amb la natura dels centres i federacions excursionistes.

Garrigós defensava el dret fonamental recollit a la Constitució a circular lliurement pel territori i alhora explicava el caràcter de la pràctica del muntanyisme que en lloc de ser una agressió al medi ha estat sempre un mitjà per donar a conèixer, conservar, respectar i defensar els valors dels espais naturals enfrontant-se moltes vegades a operacions urbanístiques i d'infraestructures que amenaçaven amb la destrucció d'espais agrícoles,

forestals i paisatgístics de gran interès social.

Entitats ecologistes i excursionistes han treballat i treballen, colze a colze, en múltiples fronts arreu del país, tant en campanyes de caire general com altres de locals.

És també el resultat del treball de clubs i entitats de muntanya la col·laboració en la xarxa de senders de petit i llarg recorregut; un nombre important de refugis d'acollida i emergència; tasques pedagògiques i de formació; edició de publicacions que faciliten l'accés i gaudi del territori; campanyes de sensibilització, etc.

Cal regular la pràctica del muntanyisme i l'escalada en aquells espais naturals sensibles a la presència humana però cal fer-ho amb rigor, amb arguments tècnics i científics, i amb el consens i la col·laboració dels qui tradicionalment hem estat uns dels principals aliats en la defensa d'aquests espais. Reivindiquem un ús responsable de la muntanya totalment compatible amb la seva conservació. Creiem que la SEAS ha estat un model de comportament en aquest sentit, fer muntanya és molt més que fer esport, és una activitat cultural i una forma d'estimar la nostra terra i això ho volem continuar fent lliurement.

EL KAILAS, EL TRON DELS DÉUS

J. Oriol Juan Babot

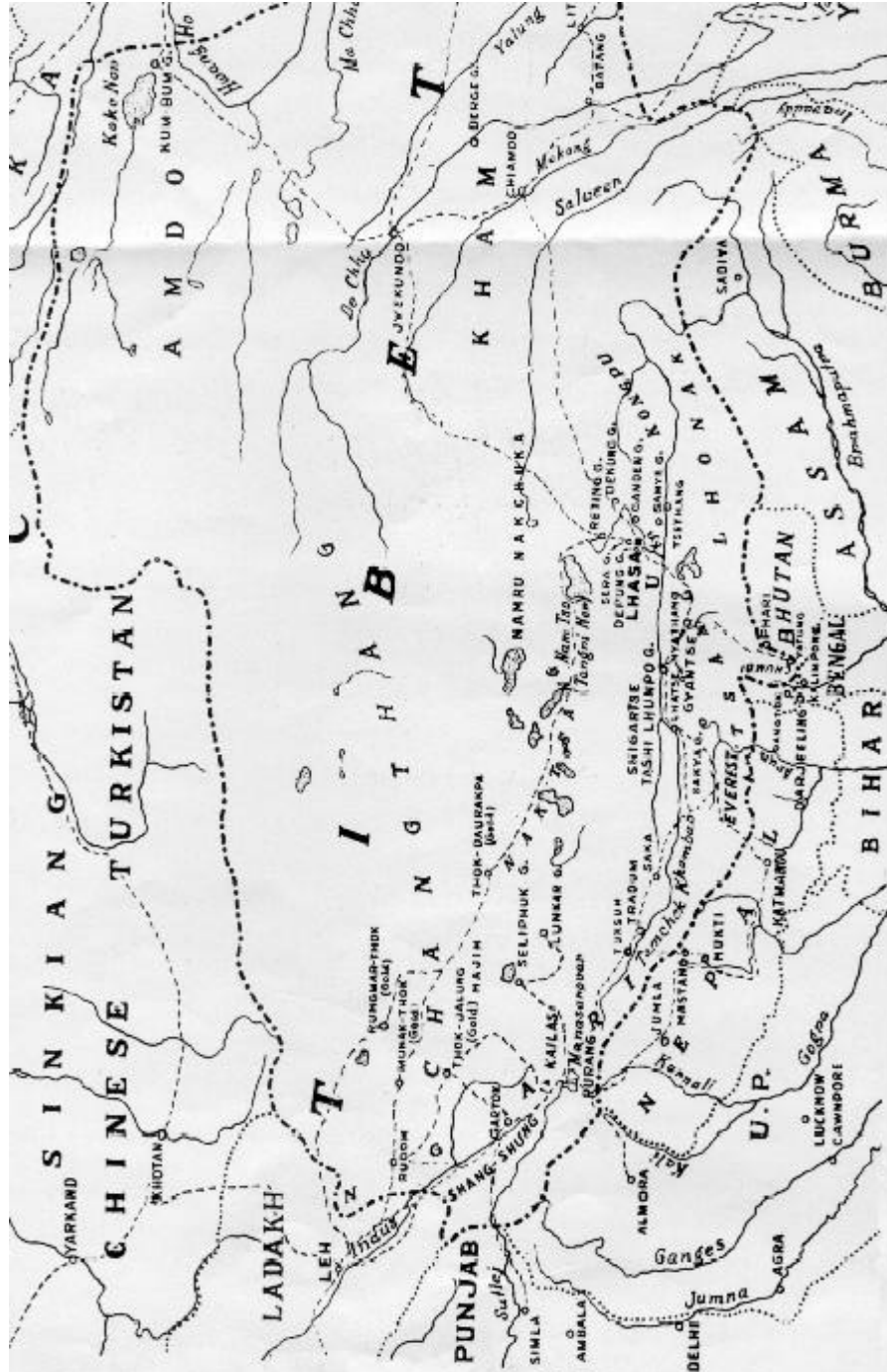
El Kailas, “la preciosa joia de les neus” o *Gang Rinpoche* en tibetà, és una muntanya impressionant de formació basàltica i amb una forma piramidal. Es troba situada a l'oest de la serralada de l'Himàlaia -l'estada de les neus-, en la regió de Ngari del Tibet. Situada a la latitud dels 31° 05' nord, i longitud dels 81° 21' est i a una altitud de 6.714 m.

Les seves parets allisades nevades destaquen en el planell de Txhangtang que s'estén a una altitud mitjana de 4.000 m. Les quatre cares de la muntanya s'orienten cap als quatre punts cardinals. A més, hi neixen quatre grans rius: l'Indús (nord), el Sutlej (oest), el Brahma-putra -o *Yarlung Tsangpo* en tibetà- (est) i el Karnali (sud), aquest darrer és un dels afluents del Ganges.

En aquest lloc es troba a més una de les claus geològiques més importants de l'Himàlaia. L'any 1936 els professors Heim i Gansser de Zuric, van arribar al Kailas i reconegueren a les seves roques la gran col·lisió dels dos antics blocs, l'escut tibeto-siberià i el bloc del Dècan, observant els materials del fons de l'antic Mar de Tetis, tancat fa uns 45 milions d'anys.

Però, per què us parlo d'aquesta muntanya si no és de les més altes del món, ni ha estat mai escalada? Què té d'especial que no tinguin les altres? El Kailas és la muntanya sagrada i inviolable, si bé l'any 1985 les autoritats religioses, en consideració als grans mèrits de Reinhold Messner, li van concedir a l'alpinista permís per escalar-lo l'any 1987. Messner va realitzar una visita de tempteig, però durant aquell viatge va quedar tan fascinat per la increïble bellesa i espiritualitat del lloc que, en coherència amb la seva concepció de l'alpinisme i el seu profund respecte envers la religió tibetana, decidí que no escalaria el Kailas i va renunciar per sempre a fer-ho, afirmant que el coneixement d'aquella muntanya valia immensament més que la seva conquesta.

Veiem, doncs, que aquesta muntanya té una gran personalitat i una força que t'atreu com si fos un imant. S'ha identificat el Kailas amb el mític Mont Meru o Someru, seguint la vella tradició sànscrita que simbolitza l'eix central físic i metafísic del món. És un lloc sagrat per a budistes, hinduistes, jainistes i per l'antiga religió phön. Durant mil·lenis, diferents cultures han vist en aquesta zona el paradís terrenal. És un dels centres de pelegrinatge més importants del món, la muntanya sagrada per excel·lència. La regió del

Kailas va romandre desconeguda pel món occidental fins al segle XVII. L'any 1715 el jesuïta Ippolito Desideri fou el primer occidental a travessar aquests territoris. Fou necessari, però, esperar fins a principi del segle XIX perquè el Kailas provoqués l'atenció dels occidentals que van multiplicar aleshores les seves expedicions. Però no va ésser fins al 1907, després de l'expedició del suec Sven Hedin, en què es va detallar la regió amb precisió. Amb la invasió del Tibet pels xinesos (1959), les fronteres de l'Himàlaia entre la Xina i l'Índia van restar tancades. La Revolució Cultural Proletària (1966-1976) fou especialment traumàtica en el Tibet. No va ésser fins al 1982 que es va autoritzar a un grup de hindús a travessar la frontera. Des d'aleshores la frontera ha estat oberta, però, en algunes ocasions ha tornat a tancar-se a causa de circumstàncies polítiques.

La circumvalació –o *khora* en tibetà– al Kailas comença en el petit poble de Darchen (4.560 m.). És un trajecte de 53 km. i es fa en el sentit de les agulles del rellotge. Es triguen tres dies a fer aquest recorregut a causa del cansament produït per l'enrarament de l'aire, perquè en aquesta alçada la pressió de l'aire és aproximadament la meitat de la que hi ha a nivell del mar. La segona jornada és la més feixuga, però alhora és la més esplèndida; en el tram final fins al pas de Dolma La (5.670 m.), el

Vessant est del Kailas

trajecte és esgotador, penses que mai no arribaràs, cada pas que dones suposa un gran esforç, t'has d'aturar cada pocs metres i hom cada vegada se sent més petit. La grandesa i la bellesa de l'entorn, l'austeritat del lloc, l'aire transparent, els fenòmens meteorològics, la soledat i el silenci, fan que durant el trajecte visquis cada instant plenament, i quan arribes al punt més alt experimentes una joia immensa, indescriptible, et sents integrat amb l'univers i ple d'harmonia. L'esforç ha valgut la pena.

LA SERRA DEL TALLAT

Ferran de la Fuente

La serra del Tallat és la divisòria natural entre les comarques de l'Urgell al nord i de la Conca de Barberà al sud. Suposo que no dic cap mentida si afirmo que el seu nom prové del gran tallat que es produeix al vessant sud, en contrast amb el nord de relleus més suaus, encara més accentuats pels camps de conreu que alternen harmònicament amb el

bosc format principalment per pinedes, de diverses varietats de pins, i rouredes.

La manca de relleus accentuats — els cims més alts tan sols s'aixequen uns quants metres més que la carena — fa que entre l'extraordinària xarxa de pistes i camins no sigui tan fàcil l'orientació. Afortunadament als camins principals hi ha pals indicadors dels llocs més característics de la serra. També s'ha de dir que, per visitar aquests llocs, no cal fer al complet l'itinerari detallat a

Montblanquet

continuació que va ser ampliat una mica per estirar l'excursió. El gran nombre de pistes i camins farà que, contra el meu costum habitual, la descripció de l'itinerari sigui un xic «telegràfica».

Per situar-nos a Rocallaura, lloc d'inici del recorregut, es pot anar per Tàrrrega, Ciutadilla i Belltall; per Igualada, Santa Coloma de Queralt i Sarral, o bé per l'autopista de Lleida fins a la sortida de Montblanc i per Solivella. No cal entrar dins de Rocallaura ni tan sols agafar el brançal que puja fins al poble, sinó continuar unes desenes de metres per la carretera fins a trobar una pista que surt a l'esquerra amb un gran cartell informatiu.

0.00 Rocallaura. Pista que davalla suaument cap al fons de la plana.

0.07 Pista a la dreta.

0.10 Pista a la dreta vers Montblanquet (senyalat). Pujada.

0.20 Bifurcació. Puja vers la dreta.

0.21 Atenció. Corriol a l'esquerra (fita de pedres) que es fica entre un bosc de pins amb algun roure.

0.28 Pista que es bifurca. Preneu la de l'esquerra. Camí planer.

0.40 Cruïlla de pistes. Preneu la de la dreta. Al costat del camí veureu un pal de ciment amb un senyal groc i blanc (P.R.). Camps de conreu al costat del camí.

0.45 Creuament de pistes. La de l'esquerra puja cap al santuari del Tallat. Qui desitgi fer una excursió

més curta pot agafar aquest camí i des del santuari, cap a ponent, continuar pel cordal de la serra fins al Tossal Gros de Vallbona (804 m), punt culminant de la serra. Amb l'itinerari que es descriu també arribareu al santuari encara que més tard. Preneu el camí de la dreta oposat al del santuari.

0.58 Per la dreta apareix la pista que ve de Rocallaura.

0.59 Nova bifurcació. Camí de l'esquerra que tot seguit baixa.

1.12 Montblanquet. Poble petit molt bonic situat al final d'un estrep que baixa de la serra. De la cruïlla del poble surten pistes cap a Blancafort, Tossal Gros, Tallat i Omells. Cal prendre el camí del Tossal Gros. Al minut nova cruïlla, continueu pel camí del mig.

1.16 Font Vella de Montblanquet al costat de la pista.

1.25 Seguiu la mateixa pista després d'haver deixat tres pistes a la vostra esquerra.

1.37 Cruïlla (pal indicador a Cobertran). Continueu per la mateixa pista.

1.40 Nova cruïlla amb camps de conreu a la dreta. Continueu per la dreta. De seguit el camí s'enfila entre el bosc.

1.55 Apareix una pista per l'esquerra. Continueu per la pista que va entre els camps. Per la dreta se'n va una altra pista.

2.04 Pista travessera. Cap a la dreta pel cordal de la serra.

Santuari del Tallat

2.15 ATENCIÓ. Corriolet a l'esquerra. Tan sols un pi que té un tall a l'escorça pot servir de referència. Deixeu la pista i fiqueu-vos dins del bosc. Aviat el camí es transforma en un parell de roderes.

2.20 En una mena de collet, un corriol pedregós baixa cap a l'esquerra, preneu-lo fins

2.25 Carretera asfaltada a Senan. A l'esquerra en baixada.

2.36 Deixeu la carretera prenent la pista que surt a l'esquerra. A l'altra banda de la carretera, un rètol que indica a Espluga Calva servirà de referència. Passareu entre camps de

conreu i ametllers per sota de Senan que queda a la dreta i una mica enlairat. El camí s'enfila suaument.

2.55 Haureu creuat dues pistes travesseres. Continueu pista amunt. Aviat passareu per un bosc format per tres varietats de pins (blanc, pinassa i roig).

3.15 Pista travessera. A la dreta.

3.20 El camí gira cap a l'esquerra al voltant d'un camp conreat.

3.22 Nova pista travessera. Apareix el G.R. que prendreu cap a l'esquerra. De seguit gran panoràmica cap al sud de la Conca de Barberà i muntanyes de Prades.

3.28 Una pista se'n va per l'esquerra. Deixeu-la i continueu pel G.R. i la carena. Si voleu evitar la dreta i forta pujada des de la pista que porteu (G.R.) per pujar al Tossal Gros de Vallbona, haureu de fer

3.32 Camí a l'esquerra que es fica entre el bosc. De seguit se surt a uns camps llaurats des dels quals veurem, lleugerament a la dreta, la panxuda silueta del Tossal Gros. Per camí poc definit en uns minuts més arribareu al cim. Gran panoràmica si el dia és clar.

3.33 Tossal Gros de Vallbona (804 m). Podeu baixar del cim pel P.R. (groc i blanc) que baixa en fort pendent fins al G.R. cap al sud.

3.37 Retrobem la pista (G.R.) que recorre la part alta del vessant sud de la serra. Cal seguir cap a l'esquerra. G.R. i P.R. segueixen el mateix camí.

3.41 Pal indicador a Montblanquet i Tallat. Seguirem, naturalment, cap al Tallat.

3.47 Continuem pel G.R., ben marcat entre dos arbres, aviat retrobarem la pista que eventualment deixem en aquest punt.

3.57 Cap del Coll. Collada per la qual passa una carretera que va de Blancafort a Montblanquet. Cal no confondre-la amb el coll d'igual denominació pel qual passa la carretera a Rocallaura. Pal indicador al santuari del Tallat una vegada creuada la carretera.

4.17 Pal indicador. Per pujar al

santuari, que ja haureu vist abans, prendreu el camí de l'esquerra que pel costat d'un camp us portarà fins

4.22 Un altre pal informatiu del qual surt, en forta pujada, el camí al santuari.

4.27 Santuari del Tallat (788 m). Deixareu el santuari i la carena de la serra per una pista asfaltada que surt a l'esquerra de la façana. Rocallaura s'albira al fons de la vall.

4.35 Trencall a l'esquerra cap a Rocallaura.

4.42 Bifurcació. A l'esquerra.

4.47 Retrobeu el creuament i la pista que hi havia als 45 min de la sortida de Rocallaura.

5.02 Pista travessera. A l'esquerra entre camps d'ametllers.

5.12 Per l'esquerra apareix la pista que ve de Montblanquet i que havíeu pres a l'anada durant 11 min.

5.22 Rocallaura.

Tan sols afegir que els temps s'han pres a pas d'una quarantena de persones. De fer-ho en solitari o en un grup més reduït es pot trigar trenta minuts menys.

LA BREÑA DE BARBATE (Cadis)

Agustí Revilla

A la costa oest de la província de Cadis es troba *La Breña y Marismas de Barbate*, zona que va ser declarada Parc Natural en 1989, amb una superfície de 3.700 hectàrees, de les quals 1.500 són reserva marina (*Breña*: garrotxa, terra de mala petja). En aquest parc destaca l'enorme massa de pins pinyers on viuen diverses espècies d'animals forestals; els penya-segats acullen aus marines, i les maresmes del riu Barbate són una zona important d'aus migratòries.

Per arribar al parc sortim de Vejer de la Frontera a la carretera N-340, i per l'A-393 ens dirigim fins a Barbate; aquí agafem la CA-2143 en direcció a Los Caños de Meca, i a l'alçada del quilòmetre 1, a mà esquerra, deixem el vehicle en una àrea d'aparcament adequadament senyalitzada com a entrada de vianants de la ruta del Mirador del Tajo.

El camí comença vorejant la platja; després ens endinsem per una dreuera de sorra enmig d'una extensa pineda plantada a primers de segle per mantenir les dunes al seu lloc. Durant la travessa per la pineda se'ns ofereix la possibilitat d'anar ascendint fins a la Torre del Tajo i

"El Tajo" de Barbate

contemplar la *Costa de la Luz* banyada per l'Atlàntic o bé realitzar petites excursions a les platges per les desviacions que trobem a l'esquerra del camí.

Després de caminar 30-40 minuts comencem a pujar de manera progressiva. Deixem antigues edificacions a mà esquerra, a prop de les platges, i ens separem lleugerament de la costa per endinsar-nos en una pineda cada cop més espessa. Al cap d'una hora de marxa arribem a l'entorn de la *Torre del Tajo*, amb un mirador sobre els penya-segats i una torre que dona nom al lloc. La torre

és una antiga edificació del segle XVI on s'instal·laven els guaites (*vigías*) per prevenir l'atac dels pirates; més tard seria utilitzada pels pescadors de Barbate per a la captura de les tonyines. La panoràmica des de la torre és d'una bellesa extraordinària: contemplem els penya-segats de cent metres d'alçada on nien les gavines, corbs de mar, falcons i cornelles (*grajillas*); la costa de l'Atlàntic des de Trafalgar fins a Tarifa, i la costa nord del Marroc.

La pineda és molt gran: s'estén des de Barbate fins a Los Caños de Meca, i els pins estan atapeïts de pinyes; el subsòl és verd i humit, amb plantes com ara camamilla, llentiscle, romaní i orquídiades salvatges. L'empresa EGMASA s'encarrega de l'explotació de la pineda; vam trobar molts treballadors collint pinyes. El parc és vedat de caça i al terra es veien molts cartutxos d'escopeta.

Des de la Torre del Tajo podem continuar caminant per la pineda fins al poble i la platja de Los Caños de Meca, podem tornar enrera pel mateix camí fins a l'aparcament, o apropar-nos a l'àrea recreativa de *El Jarillo* des d'on surten petites rutes per la pineda.

ELS POBLES DEL LITORAL DE LA JANDA

Tres municipis de la costa oest de la província de Cadis constitueixen l'anomenat Litoral de la Janda: Conil

de la Frontera, Vejer de la Frontera i Barbate. Aquests pobles viuen de la pesca, l'agricultura, la ramaderia i l'artesanía, però sobretot del turisme. La puresa de la seva arquitectura blanca, mediterrània, àraboandalusa, i les seves platges són un reclam per als turistes de tot el món. L'arquitectura i l'urbanisme d'aquests pobles tenen molta influència àrab: recordem que els àrabs varen entrar en la Península per la costa de Tarifa i l'any 711 van derrotar el rei visigot don Rodrigo a la batalla de Guadalete o de la Janda, començant d'aquesta manera vuit segles de domini musulmà.

CONIL DE LA FRONTERA

Conil de la Frontera és un poble turístic molt animat amb onze quilòmetres de costa. És monument històricoartístic.

VEJER DE LA FRONTERA

Vejer està situat al cim i a la falda d'un turó i, per tant, els seus carrers són pendents i estrets; el poble és dels més bonics que hem visitat: façanes blanques, carrers nets, un castell àrab i un balcó des del qual es gaudeix d'una immensa vista panoràmica sobre la dessecada llacuna de la Janda, el riu i les maresmes de Barbate, les platges del Palmar i el cap de Trafalgar. Disposa de tota mena de serveis. Monument histò-

ricoartístic des del 1976. "Premio Nacional de Embellecimiento en 1978".

BARBATE

Barbate (abans anomenat Barbate de Franco) és famós per les almadraves: els pescadors llencen unes xarxes enormes en vertical, les tonyines que passen en bandades s'hi queden atrapades i els pescadors les van ficant d'una en una dins del vaixell. Als bars i restaurants de Barbate la gastronomia té com a matèria primera la tonyina, cuinada i servida de moltes maneres diferents i originals.

A pocs quilòmetres de Barbate es troba el poble de Tarifa on es pot agafar un vaixell que en trenta minuts arriba a Tànger, població de la costa marroquina que vàrem visitar l'endemà dimarts dia 4 de desembre.

Barbate té 25 quilòmetres de platges (des de Los Caños de Meca

fins a Zahara de los Atunes). A les cinc de la tarda estàvem passejant per la platja i, tot i que feia una mica de vent, ens vàrem despullar i ens vàrem banyar a les aigües de l'Atlàntic: era el dilluns dia 3 de desembre de 2001.

Més tard ens vam dirigir al cap de Trafalgar (recordem que l'any 1805 a Trafalgar va tenir lloc la desfeta de les armades espanyoles i franceses per part dels anglesos comandats per l'almirall Nelson). Aquesta costa té molta història i ara també ocupa portades als diaris, tertúlies a la ràdio i reportatges a la televisió a causa de la immigració clandestina. A les platges dels voltants es poden veure esportistes practicant el windsurf i el surf amb parapent perquè els vents hi són favorables. Al cap de Trafalgar hi ha un far on ens vàrem aturar per contemplar la posta de sol: espectacle magnífic que esdevenia exactament a les 18,10 hores.

Pineda i torre de "El Tajo"

ACORDS DE LA JUNTA**Reunió del 4 de febrer de 2003**

– La Junta fa una revisió dels temes que han estat tractats a la darrera Assemblea General del propassat dia 1 de febrer en la qual es destaca de nou l'interès mostrat pels assistents d'endagar tot el que calgui per aconseguir la participació de gent jove a la nostra Secció, i es recorda que ha estat formada una comissió constituïda per Dolors Cardona, Daniel Cardona, Felip Linares i Josep Maria Rius, a la qual s'afegeix Jordi Gironès en representació de la Junta.

– A la reunió es fa esment, amb satisfacció, del nou cicle d'excursions d'alta muntanya dirigides a gent jove que ens ha fet arribar Felip Linares.

– Es decideix buscar una sèrie de fotografies representatives de les diverses activitats que es desenvolupen a la SEAS per col·locar-les al local. Es tindrà en compte també l'aspecte «històric».

– Després de comentar el tema de les tendes de campanya velles que estem guardant, es decideix llençar les que no siguin aprofitables.

– D'acord amb la decisió presa a la darrera Assemblea sobre l'augment de quotes, s'acorda enviar una comunicació a tots els socis

donant-ne el detall i aprofitant la propera tramesa d'informació per correu.

– Davant la propera Setmana de l'Ateneu que tindrà lloc durant la setmana del 12 al 18 de maig s'acorda preparar algun tipus de conferència i en Pere Aceitón presenta l'oferta de l'organització de Mountain Wilderness de Catalunya de fer-ne un vídeo. Es considera prou interessant i s'acorda concretar-ho amb aquesta organització informant posteriorment l'Ateneu.

– Es decideix acceptar la proposta de muntar uns prestatges per als llibres tenint en compte que el cost no sembla ser gaire elevat. Cal tenir present que, mentre l'Ateneu no es recuperi econòmicament, hem d'anar molt en compte amb les despeses donada la manca de disponibilitat que tenim de l'assignació de l'Ajuntament.

Reunió del 4 de març de 2003

– A la reunió es comenten alguns aspectes de la propera Marxa de Regularitat, la qual quedarà integrada dins la Setmana de l'Ateneu. La Marxa transcorrerà per la serra del Puig de la Creu (Vallès Occidental).

– Pere Aceitón dóna els darrers detalls sobre el curs d'Història de Ca-

talunya que ha estat possible gràcies a la col·laboració conjunta del Centre d'Estudis Santjustencs (CES) i la SEAS.

CURS D'HISTÒRIA DE CATALUNYA

El darrer dia 27 de març va ser presentat el curs sobre Història de Catalunya organitzat per l'Associació Conèixer Catalunya, el qual té una durada de 8 sessions i que s'allarga fins al mes de maig.

Tal com es fa esment en l'anterior resum d'una acta de Junta, el Centre d'Estudis Santjustencs i la SEAS han estat els impulsors d'aquest curs entre els seus associats, la qual cosa ha permès que quedessin cobertes 27 places, dues més de les que eren necessàries per poder-lo endagar.

Cal destacar que aquest tipus d'activitats formen part del nostre tarannà pel que fa a la difusió dels nostres valors culturals i històrics. Forma part dels nostres principis com a entitat excursionista preocupada per tot el que referència al nostre país.

BASE DE DADES DEL BUTLLETÍ DE LA NOSTRA SECCIÓ

Posem en coneixement de tots els nostre socis i amics, que tenim a la vostra disposició la base de dades de tots els articles publicats en el nostre Butlletí des del número 1 (any 1966). Aquesta base de dades està feta en

format DBF perquè sigui accessible per qualsevol programa de base de dades, i és a disposició de tothom a qui li pugui interessar.

PARTICIPANTS A LA DARRERA CAMINADA POPULAR

Relació dels participants a la darrera Caminada per població d'origen:

POBLACIÓ	NOMBRE
Sant Just	313
Barcelona	49
Esplugues	34
L'Hospitalet	9
Sant Joan Despí	8
Sant Feliu de Llobregat	7
Cornellà	6
Sta. Coloma de Gramenet	5
Molins de Rei	4
Terrassa	3
Corbera	2
El Papiol	2
Montcada	2
Sant Cugat	2
El Prat	1
Mollerussa	1
Olesa de Montserrat	1
Sant Boi de Llobregat	1
Torrelles de Llobregat	1

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXVII, núm. 246

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Jordi Gironès, Antoni Anguera i Ferran de la Fuente (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa) i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: El cim piramidal del Kailas. Foto de J.Oriol Juan Babot	
Calendari	292
Editorial: s'ha de regular l'accés als parcs naturals, però no prohibir-lo	293
El Kailas, el tron dels déus, per J.Oriol Juan Babot	294
La serra del Tallat, per Ferran de la Fuente	297
La Breña de Barbate, per Agustí Revilla	301
Informació de la SEAS	304

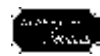
Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desverrà

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES